

10.07 De volle geleerde en het kopje thee

Een geleerde kwam eens op bezoek bij de befaamde Zenmeester Nan-In. Hij had veel vragen over allerlei hoogstaande en ingewikkelde kwesties.

Nan-In liet hem binnen en zei:

'U bent van ver gekomen. Laat ik u eerst eens rustig een kopje thee inschenken.'

De geleerde wachtte beleefd tot de thee gearriveerd was, maar hij vond het eigenlijk tijdverlies en wou zo snel mogelijk van wal steken.

Toen het blad met de pot en de kopjes op tafel stond, wilde hij zijn eerste vraag stellen.

'Nee, nee,' onderbrak Nan-In hem.

'Wacht nog even. Misschien wordt het u bij het theeschenken al veel duidelijker.'

'Is hij gek?' vroeg de geleerde zich af. 'Ik houd me bezig met het hoogste en hij denkt dat ik iets aan thee heb!' Maar om de oude meester niet te kwetsen, hield hij zich in en gaf gehoorzaam zijn kopje, zodat Nan-In er thee in kon schenken.

Nan-In nam de theepot en schonk... het kopje raakte vol... de thee stroomde over het schoteltje... het schoteltje raakte vol... de thee liep over de rand op het vloerkleed...

'Stop!' riep de geleerde. 'Ziet u niet dat het kopje al lang vol is en het schoteltje ook?'

'Jawel,' zei Nan-In. 'Net als u! Uw geest is zo vol met vragen dat het geen enkele zin heeft om antwoorden te geven. Er kan toch niets meer bij in dat hoofd van u. Het stroomt al over van vragen en argumenten. Mijn hele huis is er vol van sinds u hier zit.'

Ga naar huis, maak uw hoofd leeg en kom dan nog maar eens praten.'

Zou de geleerde zijn hoogstaande idee over zichzelf ooit kunnen opgeven?

Soms móét je iets 'van jezelf' opofferen om iets van meer waarde te krijgen.

(Uit: J.F. Brantley (2004), Angst beheersen met aandacht, Uitgeverij Nieuwezijds, bewerkt)